

Sygn. akt IV U 997/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2012 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st.sekr.sądowy Jerzy Stępień

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2012 roku w Tarnowie na rozprawie

odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 25 lipca 2012 roku nr (...)

w sprawie J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 997/12

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 7 listopada 2012 r.

Decyzją z dnia 25 lipca 2012 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), odmówił J. B. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do stażu tego nie zaliczono wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 1 czerwca 1974 r. do 31 grudnia 1974 r. na stanowisku lekarza weterynarii- stażysty i od 1 stycznia 1975 r. do 3 sierpnia 1990 r. na stanowisku lekarza weterynarii- kierownika Państwowego Zakładu (...) w P., a od 1 czerwca 1974 r. w Wojewódzkim Zakładzie (...) w T., ponieważ w spornym okresie ubezpieczony był zatrudniony na stanowiskach łączonych, a ponadto jako kierownik wykonywał również inne czynności, np. o charakterze administracyjno- biurowym, a zatem nie świadczył pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze godzin.

Od decyzji tej odwołał się J. B., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że stale i w pełnym wymiarze godzin świadczył pracę w szczególnych warunkach jako lekarz weterynarii od 1 czerwca 1974 r. do 31 lipca 1975 r. w (...) Zakładzie (...) w B. i od 1 sierpnia 1975 r. do 3 sierpnia 1990 r. w Wojewódzkim Zakładzie (...) w T., co potwierdza świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 25 maja 2012 r. Odwołujący podkreślił, że udzielał pomocy weterynaryjnej zwierzętom o każdej porze dnia i nocy oraz w niedziele i święta. Jednocześnie pełnił funkcję kierownika lecznicy. Nie była to jednak funkcja o charakterze administracyjno- biurowym i nakładała na niego jedynie dodatkową odpowiedzialność. Sprawami administracyjnymi zajmowała się bowiem zatrudniona w wymiarze 1/2 etatu referentka.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podniósł ponadto, że zatrudniające odwołującego placówki, tj. Państwowy Zakład (...) oraz Wojewódzki Zakład (...) nie były placówkami służby zdrowia podległymi Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, ponieważ tworzono je i działały one na podstawie zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 16 lipca 1966 r. w sprawie organizacji i zakresu działania państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt (M.P. z dnia 6 sierpnia 1966 r.), wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 3 ust. 2 i art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. Nr 41, poz. 297). W związku z tym, o tym czy praca wnioskodawcy w charakterze lekarza weterynarii w spornym okresie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach nie może decydować dział XII wykazu

A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., który dotyczy placówek służby zdrowia i opieki społecznej, a ewentualnie dział X tego wykazu, wymieniający prace

„w rolnictwie i przemyśle rolno- spożywcym”, skoro wyodrębnienie poszczególnych prac

w tym akcie prawnym ma charakter stanowiskowo- branżowy. Dlatego też, jak podkreślił organ rentowy, powołane w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach

z dnia 25 maja 2012 r. zarządzenie resortowe nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa

i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. (Dz. Urz. Nr 2, poz. 4) jest sprzeczne

z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Organ rentowy zaakcentował też, że odnośnie pracy lekarzy weterynarii wypowiedział się Sąd Apelacyjny

w Krakowie w wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt III AUa 1821/11, uznając, że nie jest to praca związana ze służbą zdrowia czy opieką społeczną, w związku z czym nie można jej zaliczyć do działu XII wykazu A rozporządzenia.

Na rozprawie w dniu 7 listopada 2012 r. odwołujący oświadczył, że nie zgadza się ze stanowiskiem ZUS wyrażonym w odpowiedzi na odwołanie, ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 25 maja 2012 r. powołano się na załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 1988 r., który w dziale B wymienia stanowiska występujące w zakładach rolnictwa, leśnictwa, branży przemysłowej rolnictwa i przemysłu spożywczego, co jest równoważne pracom wykonywanym w szczególnych warunkach, zawartym w dziale XII, poz. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., tj. pracom w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego (k. 30v).

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący J. B., urodzony (...), w dniu (...) osiągnął 60 lat życia. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udokumentował 30 lat, 1 miesiąc i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych.

We wniosku z dnia 8 maja 2012 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 25 lipca 2012 r. ZUS Oddział w T. odmówił J. B. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował

15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący rozwiązał stosunek pracy i nie przystąpił do OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

Odwołujący J. B. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy

w (...) Zakładzie (...) w B. Przychodnia dla Zwierząt w C. od

1 czerwca 1974 r. do 31 lipca 1975 r., a od 1 sierpnia 1975 r. do 3 sierpnia 1990 r.

w Wojewódzkim Zakładzie (...) w T. Przychodnia dla Zwierząt w C. na stanowisku lekarza weterynarii- stażysty od 1 czerwca 1974 r. do 31 grudnia 1974 r. i na stanowisku lekarza weterynarii- kierownika Państwowego Zakładu (...) od 1 stycznia 1975 r. do 3 sierpnia 1990 r.

dowód:

- zaświadczenie z dnia 11.03.2004 r.- k. 7 akt ZUS,
- zeznania odwołującego- k. 30v,

Praca lekarza weterynarii w Przychodni w C. polegała na tym, że weterynarz jeździł do rolników i na miejscu udzielał pomocy zwierzętom przez całą dobę oraz

w niedziele i święta. Od odwołującego wymagało się dyspozycyjności przez całą dobę, gdyż miał obowiązek na każde wezwanie rolnika jechać do niego i udzielić pomocy w zagrodzie. Przychodnia była czynna od 8.00 do 15.00 i nie było w niej dyżurów. W spornym okresie odwołujący był jedynym lekarzem weterynarii. Po 8 godzinach obsługiwanie zwierząt

u rolników, za kolejne godziny pracy przysługiwał mu dodatek funkcyjny, płatny raz

w miesiącu. Jako kierownik odwołujący prowadził nadzór nad przychodnią, zaopatrywał ją

w leki i sprzęt. Jako lekarz weterynarii był narażony na różne choroby, takiej jak bruceloza, wścieklizna, gruźlica, białaczka i choroby skórne. Praca ta wymagała dobrej sprawności fizycznej i psychicznej z uwagi na istniejące zagrożenia ze strony samych zwierząt, ponieważ w zagrodach nie było sprzętu do ich poskramiania.

dowód:

- zeznania odwołującego- k. 30v,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentu oraz zeznań odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowód z dokumentu w postaci zaświadczenia z dnia 11 marca 2004 r., potwierdzającego okres zatrudnienia odwołującego, którego autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś jego treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentowi temu odmówić właściwego mu znaczenia dowodowego.

Zeznaniom odwołującego Sąd przyznał walor wiarygodności w całości. Ubezpieczony wskazał w nich na okoliczności dotyczące charakteru i rodzaju świadczonej pracy

w Powiatowym, a od 1 sierpnia 1975 r. w Wojewódzkim Zakładzie (...) w B.. W zeznaniach tych odwołujący podkreślił, że w spornym okresie był jedynym lekarzem weterynarii w Przychodni dla (...) w C.. Jego praca polegała na udzielaniu pomocy zwierzętom przez całą dobę oraz w niedziele i święta w zagrodach rolników. Narażony był przy tym na różne choroby, takie jak bruceloza, wścieklizna, gruźlica, białaczka i choroby skórne, a ponadto praca ta wymagała od niego dobrej sprawności fizycznej

i psychicznej z uwagi na istniejące zagrożenia ze strony zwierząt. Odwołujący podniósł, że jako kierownik prowadził nadzór nad przychodnią, zaopatrywał ją w leki i sprzęt. Z uwagi na fakt, że zeznania te były jasne i logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby poddawać w wątpliwość ich wiarygodność.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony postępowania, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie zostały w całości uznane przez Sąd za wiarygodne.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy- w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle którego okres ten wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Zgodnie z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując, praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden

z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma zatem to, czy jest to praca wymieniona

w powołanym rozporządzeniu oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia. Obecna definicja pracy w szczególnych warunkach odwołuje się jedynie do powołanego rozporządzenia i to ono jest podstawą ustalenia, czy dana praca wykonywana była w szczególnych warunkach (por. wyrok SN: z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426; z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10; LEX nr 619638; wyroki SA we Wrocławiu: z dnia 16 lutego 2012 r.,

III AUa 1797/11, LEX nr 1130404; z dnia 9 lutego 2012 r., III AUa 1682/11,

LEX nr 1120471; z dnia 24 stycznia 2012 r., III AUa 1499/11, LEX nr 1135413; z dnia

19 kwietnia 2012 r., III AUa 222/12, LEX nr 1171355; z dnia 19 stycznia 2012 r., III AUa 1510/11, LEX nr 1113056).

W niniejszej sprawie bezsporne było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat oraz posiadał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 25-letni okres ubezpieczenia, rozwiązał stosunek pracy i nie przystąpił do OFE.

Sporna natomiast kwestia sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawca spełnia przesłankę 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, tj. czy w takim charakterze pracował od 1 czerwca 1974 r. do 31 grudnia 1974 r. na stanowisku lekarza weterynarii- stażysty i od 1 stycznia 1975 r. do 3 sierpnia 1990 r. na stanowisku lekarza weterynarii- kierownika Państwowego Zakładu (...) w P., a od 1 sierpnia 1975 r. w Wojewódzkim Zakładzie (...) w B. Przychodnia dla (...)

w C..

Okresy pracy, określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru, stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy. W niniejszej sprawie odwołujący dysponował świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 25 maja 2012 r. (k. 22 akt ZUS), potwierdzającym jego zatrudnienie w (...) Zakładzie (...) w B. od

1 czerwca 1974 r. do 31 lipca 1975 r. oraz po reformie w Wojewódzkim Zakładzie (...) w T. od 1 sierpnia 1975 r. do 3 sierpnia 1990 r. na stanowisku lekarza weterynarii- stażysty od 1 czerwca 1974 r. do 31 grudnia 1974 r. i lekarza weterynarii- kierownika Państwowego Zakładu (...) od 1 stycznia 1975 r. do 3 sierpnia 1990 r.- tj. lekarza weterynarii w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego (w zakładach pomocy doraźnej lecznictwa zwierząt), która to praca wymieniona została w wykazie części B, Dział XII, poz. 4 pkt 1, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. (Dz. Urz. MRLiGŻ Nr 2, poz. 4 z późn. zm.)

w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze- wydane na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Powołane w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia

25 maja 2012 r. zarządzenie nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w dziale XII, zatytułowanym: „W służbie zdrowia i opiece społecznej” pod pozycją 4- prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego (w zakładach pomocy doraźnej lecznictwa zwierząt)- wymieniało: 1) lekarza weterynarii, 2) technika weterynarii, 3) sanitariusza weterynarii i 4) pielęgniarza zwierząt.

Obecnie obowiązujące rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, w dziale XII, zatytułowanym: „W służbie zdrowia i opiece społecznej” w pkt 4 wymienia zaś prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego, bez dodatku „w zakładach pomocy doraźnej leczenia zwierząt”.

Nie są to więc prace tożsame.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10 (LEX nr 619638), w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo- branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych

w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym- jak się tego domagał odwołujący w niniejszej sprawie.

Rację ma bowiem organ rentowy twierdząc, że pracę lekarza weterynarii należy zaliczyć do działu X wykazu A, stanowiącego załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia, zawierającego prace „w rolnictwie i przemyśle rolno- spożywczym”, nie zaś do działu XII, dotyczącego prac „w służbie zdrowia i opiece społecznej”.

Są to bowiem odrębne branże, wymienione w różnych działach wykazu A (dziale X i XII), co wyklucza zakwalifikowanie pracy wykonywanej na stanowisku przynależnym do jednej z tych branż, do prac wykonywanych w ramach drugiej branży.

Takie też stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt III AUa 1812/11.

W tym miejscu podkreślić również należy, że wykazy resortowe mają jedynie charakter informacyjny, techniczno- porządkujący i uściślający. Z faktu, że właściwy organ ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może- w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych- stanowić negatywną przesłankę dowodową (por. wyroki SN: z dnia 22 kwietnia 2011 r., I UK 351/10, LEX nr 863944 i z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09, LEX nr 590247).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10 (LEX nr 619638) Sąd Najwyższy stwierdził, że wykazy resortowe muszą być jednak dostosowane do treści załącznika, w którym zawarty jest kompletny wykaz stanowisk pracy wykonywanej

w szczególnych warunkach. Gdy zatem określają one tego rodzaju stanowiska pracy niezgodnie z załącznikiem do rozporządzenia, nie wywołują skutków przewidzianych

w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podobnych konsekwencji w sferze prawa do emerytury nie implikuje także zakwalifikowanie przez pracodawcę stanowiska nie objętego załącznikiem do rozporządzenia do prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

I odwrotnie- nie wymienienie określonych pracodawców w wykazach resortowych nie przesądza o niemożności zakwalifikowania świadczonych u nich prac jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach, jeśli odpowiadają one kryteriom wynikającym

z załącznika do rozporządzenia

Wymienienie zatem pracy lekarza weterynarii w zarządzeniu resortowym w dziale dotyczącym służby zdrowia i opieki społecznej z punktu widzenia rozstrzygnięcia nie ma żadnego znaczenia, skoro praca lekarzy weterynarii w żadnym razie nie jest pracą związaną ze służbą zdrowia i opieką społeczną.

W tym też tonie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Krakowie we wskazanym już uzasadnieniu wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt III AUa 1812/11, powołując się na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01 (OSNP 2002/10/243) oraz zacytowany przez Sąd w niniejszym składzie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10 (LEX nr 619638).

Ponadto, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05 (OSNP 2006/19-20/306), wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Reasumując, uznać należało, że odwołujący w spornym okresie nie świadczył pracy w szczególnych warunkach, a zatem nie przysługuje mu emerytura na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.